

© 2016 Marianne Busser en Ron Schröder
© 2016 Illustraties: ivan en ilia
© 2016 Moon, Amsterdam
Ontwerp omslag en binnenwerk: Petra Gerritsen

ISBN 978 90 488 3573 7
ISBN 978 90 488 3574 4 (E-BOOK)
NUR 273

www.uitgeverijmoon.nl
www.mariannebusser-ronschroder.info
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marianne Busser & Ron Schröder

Opa en Oma Oelewapper

en het raadsel van de verdwenen onderbroeken

Met tekeningen van Ivan en Ilija

moon

Huize de laatste loodjes

‘Hier moet het zijn,’ zegt opa. Hij trapt op de rem. Piepend en knarsend stopt het oude vrachtwagentje langs de stoeprand.

HUIZE DE LAATSTE LOODJES

staat er op het bord boven de deur van het bejaardentehuis.

‘Wat een sombere boel!’ zegt Jetje.

‘Ach,’ zegt oma. ‘We kunnen het daar vast wel gezellig maken.’

Opgewekt lopen ze met z’n vieren het gebouw in.

‘Goedemorgen,’ zegt opa vrolijk als hij de hal instapt. ‘Ik zal me even voorstellen. Mijn naam is...’

‘Ho ho!’ zegt een snerpende vrouwenstem.

‘U bent nog níét aan de beurt.’

‘Dat is de directrice van het bejaardentehuis,’ fluistert oma.

Intussen richt de directrice zich tot het oude dametje dat voor haar staat.

‘Mevrouw Tips, vertel het eens,’ zegt de directrice kattig. ‘Ik begrijp dat er weer iets is gestolen.’

‘Ja,’ zegt mevrouw Tips. ‘Mijn nieuwe onderbroek is ineens verdwenen.’

‘Uw onderbroek?’ roept de directrice.

‘Wat is dát nu weer voor gek?’

Joep en Jetje kijken elkaar aan en beginnen allebei te proesten.

‘Waarom lachen jullie?’ vraagt de directrice streng. ‘Er wordt hier in dit huis níét gelachen. Begrepen?’

‘En u...’ zegt ze daarna tegen het oude dametje. ‘U gaat eerst nog maar eens héél goed zoeken! Niemand zou toch zeker uw onderbroek willen stelen? En nu ga ik verder met mijn werk, want ik heb nog meer te doen.’

De oude mevrouw Tips draait zich geschrokken om en schuifelt zo snel als ze kan de hal uit.

‘Dan zijn wij nú aan de beurt,’ zegt opa.
‘Mijn naam is Jan Oelewapper.’
De directrice kijkt opa een beetje knorrig
aan. ‘Wat een rare naam,’ zegt ze.
‘Ach,’ zegt oma lachend. ‘Dat valt toch
best mee? Er zijn toch zovéél mensen die

Jan heten? Ik heet trouwens Betty, en dit
zijn onze kleinkinderen: Joep en Jetje. Een
tijdje geleden hebben we een aanvraag
bij u ingediend. Wij komen hier wonen,
en deze kinderen komen een tijdje bij ons
logeren, omdat hun ouders een maand in
het circus moeten werken.’
‘Oh ja,’ zegt de directrice. ‘Dat herinner ik
me nog wel. Loopt u maar met me mee.
Dan geef ik u de sleutel van uw kamer.
En ik zal u ook de andere vertrekken
aanwijzen.’

Opa en oma lopen samen met de kinderen achter de directrice aan. Ze beent met grote stappen door de gang en dreunt op: 'Eetzaal... Wasruimte... Televisiekamer... Mijn kantoor... Mijn slaapkamer... Het toilet...' En zo praat ze maar door. 'Volgens mij hebt u net een deur overgeslagen,' zegt oma vriendelijk.

De directrice draait zich boos om. 'Dat klopt!' zegt ze kattig. 'Maar die deur is dicht en die deur blijft ook dicht. En daar heeft u niets, maar dan ook helemaal niéts te zoeken! Heeft u dat goed begrepen?' 'Natuurlijk,' zegt oma vriendelijk. 'Van ons zult u geen last hebben, hoor.'